

ПОВИГОРАЛО ВСЕ У ГРУДЯХ...

Перегоріло щось у грудях,
Лиш холод відчуваю в них,
А навкруги щасливі люди –
Це видно на обличчях їх.

Звичайно, труднощі воєнні
Помітні в настроях людей,
Суєтність в клопотах щоденних
Не покидає їх очей.

Та все ж надії гріють очі
Всіх, лише я зовсім один
Не відчуваю після ночі
Вже й ранку без чітких причин.

Шукать стомився ті причини,
Аби позбутися від них,
Але вони, як сірі стіни
Уздовж моїх стежок вузьких.

Усі причини не назвати –
Класифікації нема,
Та всіх не треба і шукати,
Бо обійдуся і двома.

Самотність – першою поставлю,

Але вона не головна,
Від неї інколи й позбавлюсь,
Бо ще страшніша є одна.

Що без коханої дружини
Вже мушу доживати вік,
Немов на пустирі билина,
Та, що зачахла ще торік.

Повигорало все у грудях,
Лишився попіл лиш один,
Життя цвіте і пахне всюди,
А я вдихаю ось ... полин.

Дата написання вірша: 2024-05-26